

„Berlijner,” die n.b. van het indienen en aan nemen der motie *niets* wist.

Het congres dat thans heeft plaats ge vonden (11-12 Nov.) en bedoeld was als gewoon halfjaarlijksch congres ter regeling der orga nisatie- en program-zaken, heeft nu datgene gedaan, wat wij reeds toen voor noodzakelijk hielden, n.l. . . . „de geschillen” besproken. Hieruit blijkt dat de K.A.P.'ers voortaan de meeningen van de K.A.I. groep wat ernstiger moeten overwegen.

Het congres toonde aan dat verschillende K.A.P.'ers zich achter Berlijn scharen, anderen zich noch met Berlijn noch met Essen solidair verklaren, en wel met de K.A.I., en dat dus onze meening, dat een uitspraak voor de K.A.I. nog *niet* betekende „dat de partij gesloten achter Essen staat,” juist was.

Gorter's verklaring dat hij wilde werken voor de Eenheid van „Berlijn” en „Essen,” ontvingen wij met blijdschap, hoewel deze verklaring eenigszins vreemd aandoet na het eenige dagen daarvoor door Gorter geschreven manifest waarin de Berlijnsche taktiek als reformistisch wordt aangeduid (*).

De houding van afd. Rotterdam, die het Congres verliet omdat niet eerst de splitsing in R'dam aan orde kwam, lijkt ons afkeurings waardig. Overigens vonden wij het Congres uitstekend.

(*) Bewezen wordt het „reformisme” echter niet

'n Oorlogje asjebliet!

Terwijl in den Haag het „Vredescongres” van het N.V.V. plaats vind, over welks ge moedelijke demagogie wij de volgende keer zullen schrijven, is de federatie van vakbon den in de scheeps- en machinebouwbedrijven (een der belangrijkste van Engeland) buiten mate verheugd dat de Engelsche regering besloten heeft twee machtige moordwerktuigen n.l. twee groote oorlogsschepen te laten bou wen. „Talrijke werklozen zullen nu beter den winter kunnen doorkomen,” verklaart de secr. van de federatie.

De eenigste weg, weer een klein beetje oorlog, mijnheer de vakverleider. Dat helpt u misschien van die vervloekte werklozen, die zoo veel eischend zijn, af. Moordtaigver vaarding!

Weet U de oorzaken der werkloosheid? De doodscrisis van 't kapitalisme? Het kom munisme de eenige uitweg! Ach kom, wij vakverleiders weten het toch beter dan U! We moeten met elkaar probeeren het kapita lisme weer op te bouwen. Er zal wel weer verbetering komen. Eerst maar 'n beetje loons laging, nietwaar. In vertrouwen, we moeten s toch doen, 't is ons broodje! Daarom 'n oorlogje asjebliet!

Fascisme in Nederland op komst.

uitleggen wat fascisme is.

en zekere Mussolinie, te voren leider (het type van hen die arbeiders naar boven klimt. Hij heeft een uiterst con bourgerlijke beweging gesticht,

die ten doel heeft alle arbeiders-bescherming op te heffen, de arbeidersbeweging tegen te gaan, de Italiaansche nationale wenschen zoo veel mogelijk te bevredigen, enzovoorts, en met als typisch kleinburgerlijk programpunt: kleingrondbezit.

Maar hij heeft zijn program niet trachten te verwezenlijken door de burgerlijk-parlementair-demokratische methoden, neen hij heeft dien weg gekozen, waarvan hij wist, dat 't de eenige was, die naar zijn doel kon leiden: *het geweld*.

Hij heeft n.l. een eigen leger gesticht, dat snel aangroeide, niet 't minst zijn troepen trok uit de arbeidersklasse, die zooals overal, ook in Italië voor een groot deel echt kleinburgerlijk loert op een even mogelijk bestaantje en een lapje grond, — doet er niet toe of dat verkregen wordt ten koste van de klassege nooten, de andere arbeiders.

Met dit leger heeft hij nu sinds maanden in Italië de baas gespeeld, geplunderd en ge brand in de gebieden van de arbeidersbewe ging, socialist en kommunisten vermoord, hun kranten en drukkerijen vernield, en ten slotte de regering feitelijk afgezet en zelf de macht gegrepen; zijn tegenstanders de mond gesnoerd (pers-censuur, enz.) en hun in hun handelingen belemmerd en geknot.

Nu zou je zeggen: daar zullen zijn niet-partijgenooten, de parlementaire partijen, de regering, zich toch wel tegen verzet hebben?

Geen kwestie van. Die vonden dat veel te mooi, dat Mussolini de arbeidersbeweging zoo knauwde. Want dat vindt elke bourgeois toch fijn, als het proletariaat een opstopper krijgt?

En toen Mussolini aan de macht kwam? Toen vlogen hij en de „democratische” koning, waarmee Tsitsjerien, de man van de Internationale, zoo aardig gegeten en gekeuvel had, mekaar om den hals, en wenschten mekaar geluk. Toen juichte 't heele Italiaansche parlement, behalve socialist en kommunisten, hem, de man die een onwettige staatsgreep gedaan had, toe!

Natuurlijk: de heele bourgeoisie was blij, want ze zag wel in, dat in Italië de *dictatuur van de bourgeoisie* gevestigd was.

En dat vindt de bourgeoisie in deze tijden uitnemend.

Je moet de burgerlijke pers van alle landen dan ook hooren juichen. Jongen, wat zijn ze in hun sas. „Een handige vent hoor, die Mus solini”, zeggen ze.

In alle burgerlijke journalisten, de pias van de „radikale” bourgeoisie, A.B. Kleerekooper van „Het Volk” aan het hoofd, brullen:

„Zie je wel, dat heeft die Mussolini nou van de bolsjewiki geleerd; die hebben het slechte voorbeeld gegeven.”

De ezels. Alsof het niet duidelijk is, dat, als de maatschappij wankelt, als de belangen van het proletariaat precies tegenovergesteld blijken aan die van de bourgeoisie, als dus deze twee klassen volkomen tegenover elkaar staan, dat dan één van die klassen de vol komen dictatuur over de andere moet instellen.

Wankelt deze maatschappij dan; is dan op 't oogenblik de tegenstelling tusschen de twee klassen volkomen?

* * *

Kijk om je heen. Je ziet dat de wereld in een krisis is, die steeds voortduurt. Je ziet dat de toestand van de arbeiders steeds beroerder wordt. Je ziet dat de bourgeoisie niets meer aan de arbeidersklasse kan toestaan, intege-

deel, alles wat ze vroeger toestond, terug neemt. Je ziet dat, vooral in 't buitenland, miljoenen proletariërs de schrikkelijste el le de lijden; en dat het kapitalisme wanhopig pogingen doet, om de ontzettende ineenstortin die dreigt, te voorkomen of uit te stellen.

Deze pogingen hebben tot gevolg de no grootere uitbuiting van het reeds zoo uit geperste proletariaat. Beide klassen staan f tegenover elkaar. De arbeiders hebben nie meer te verliezen, zullen bij elke veranderin winnen; ze *moeten* het kommunisme willen de macht van de arbeidersklasse vestigen. Maar dat ziet de bourgeoisie aankomen. Wa gebeurt er nu?

We hebben altijd betoogd dat het parlemen de gemeenteraden, enz. het gordijn waren waarachter zich de werkelijkheid afspeeld. De arbeiders letten op de kamer, enz. wa hun vertegenwoordigers mogen meespreken, e denken zoo iets te bereiken; in werkelijkheid doen de groote kapitalisten wat ze willen, e laten de kamers naar hun pijpen dansen (zo bv. met de olie-concessies in Indië; zooiet Rode Januari” Januari 1919.

De bloedmaand van de Deutsche revolutie. De maand waar in de sociaal-demokraten hun masker van het tronie trokken, en zich „ging” komt). Maar gaat 't nu hard tegen harduiverder dan ooit ontpopten tot wat ze zijn: zooals boven aangegeven werd, staan prolede bloedbeulen van het proletariaat. tariaat en bourgeoisie in hun belangen nu lijn. De Russische revolutie van 1917 scheen in recht tegenover elkaar, *dan* laat de bourgeoisie november 1918 in Duitschland zijn weerga, zijn en toont zich in haar ware gedaante: ze ste *de openlijke dictatuur van de bourgeoisie* in ten wierpen de wapens neer, de arbeiders En daarom protesteert niemand van de bourgeep naar de wapens, de roode vlag woei geoisie of van de burgerlijke partijen.

Je begrijpt nu wel dat deze beweging niden in het vuilnisvat gestopt; kronen rolden; tot Italië beperkt blijft: dat, omgekeerd, onronen duikelden; het beste deel van het prole- dat 't kapitalisme overal er zoo *beroerd* aariaat, dat de zon in het Oosten had zien opgaan, toe is, ook internationaal die neiging bij drou verder: de dictatuur van het proletariaat, bourgeoisie, om de dictatuur over het proletaet Communisme bereiken.

Toen traden de sociaal-democraten op, de oorlogs-socialisten Ebert, Scheidemann, Noske, Legien, en zoo vele anderen. Die hielden de revolutie tegen. Die wouen niet verder. Die namen zelf de regering in de hand, wat de bourgeoisie, die dacht: „Mooi zoo, die zullen voor mij opknappen, wat ik verknoid heb,” natuurlijk goedvond. — — —

En toen is gebeurd iets waarvan de geschie- nis slechts weinige voorbeelden kent. De mannen die zelf uit de arbeidende klasse stamden lieten hun klassegenooten, die het klasse- doel, de socialistische maatschappij, nastreefden, bij massa's vermoorden.

En daarbij, bij de slachtoffers van deze schur- ken waren twee van onze beste makkers: Lieb- knecht en Luxemburg.

Liebknicht! In Augustus 1914 brak de oor- log uit. Toen was er één, één, in Duitschland, die in het parlement *tegen* de oorlog stemde — dat was Liebknicht. Zijn stem klonk over de heele wereld. De verstandige arbeiders in alle oorlogvoerende landen, hoorden die stem; Liebknicht was voor hen een vuurbaak in den donkeren oorlog.

Liebknicht zamelde het eerst de jongeren, die tegen het kapitalisme wilden vechten, ook toen het nog oorlog was. Hij zag het eerst, aan de ouderen, het nut in van een zelfstandige revolutionnaire jeugdbeweging.

Hij was een van de leiders van de Deutsche proletarische revolutiebeweging in 1918. Die man, die den heelen oorlog door, on- danks straf, ondanks alle gevaar, op zijn een- zamen post gebleven was, vooraan was gegaan, niet geaarzeld hat, — — die werd door het sociaal-democratisch bewind gevangen genomen;

En daar zullen de lijdzamen mede schuld aan zijn.

Nog eens: arbeiders, weet te kiezen!

e Jaargang

ZELF DENKEN — ZELF HANDELEN

No. 6

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugd

Redactie- en Administratie-adres
VROLIKSTRAAT 2713 — AMSTERDAM

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent

Karl Liebknecht — 15. Januari — Rosa Luxemburg 1919 — 1923

Voor de 4e maal herdenken wij de Deutsche Rode Januari” Januari 1919.

De bloedmaand van de Deutsche revolutie. De maand waar in de sociaal-demokraten hun masker van het tronie trokken, en zich „ging” komt). Maar gaat 't nu hard tegen harduiverder dan ooit ontpopten tot wat ze zijn: zooals boven aangegeven werd, staan prolede bloedbeulen van het proletariaat. tariaat en bourgeoisie in hun belangen nu lijn. De Russische revolutie van 1917 scheen in recht tegenover elkaar, *dan* laat de bourgeoisie november 1918 in Duitschland zijn weerga, zijn en toont zich in haar ware gedaante: ze ste *de openlijke dictatuur van de bourgeoisie* in ten wierpen de wapens neer, de arbeiders En daarom protesteert niemand van de bourgeep naar de wapens, de roode vlag woei geoisie of van de burgerlijke partijen.

Je begrijpt nu wel dat deze beweging niden in het vuilnisvat gestopt; kronen rolden; tot Italië beperkt blijft: dat, omgekeerd, onronen duikelden; het beste deel van het prole- dat 't kapitalisme overal er zoo *beroerd* aariaat, dat de zon in het Oosten had zien opgaan, toe is, ook internationaal die neiging bij drou verder: de dictatuur van het proletariaat, bourgeoisie, om de dictatuur over het proletaet Communisme bereiken.

Toen traden de sociaal-democraten op, de oorlogs-socialisten Ebert, Scheidemann, Noske, Legien, en zoo vele anderen. Die hielden de revolutie tegen. Die wouen niet verder. Die namen zelf de regering in de hand, wat de bourgeoisie, die dacht: „Mooi zoo, die zullen voor mij opknappen, wat ik verknoid heb,” natuurlijk goedvond. — — —

En toen is gebeurd iets waarvan de geschie- nis slechts weinige voorbeelden kent

De mannen die zelf uit de arbeidende klasse stamden lieten hun klassegenooten, die het klasse- doel, de socialistische maatschappij, nastreefden, bij massa's vermoorden.

En daarbij, bij de slachtoffers van deze schur- ken waren twee van onze beste makkers: Lieb- knecht en Luxemburg.

Liebknicht! In Augustus 1914 brak de oor- log uit. Toen was er één, één, in Duitschland, die in het parlement *tegen* de oorlog stemde — dat was Liebknicht. Zijn stem klonk over de heele wereld. De verstandige arbeiders in alle oorlogvoerende landen, hoorden die stem; Liebknicht was voor hen een vuurbaak in den donkeren oorlog.

Liebknicht zamelde het eerst de jongeren, die tegen het kapitalisme wilden vechten, ook toen het nog oorlog was. Hij zag het eerst, aan de ouderen, het nut in van een zelfstandige revolutionnaire jeugdbeweging.

Hij was een van de leiders van de Deutsche proletarische revolutiebeweging in 1918. Die man, die den heelen oorlog door, on- danks straf, ondanks alle gevaar, op zijn een- zamen post gebleven was, vooraan was gegaan, niet geaarzeld hat, — — die werd door het sociaal-democratisch bewind gevangen genomen;

die man werd doodgeschoten, vermoord, toen hij bij een overbrenging wou wegllopen.

Lezer, snap je, voel je, wat dat een laffe ploerten zijn, die na een moordaanslag den schuld op den vermoorde gooien, door te zeggen dat hij wou wegllopen? Net of die man, die held van den oorlog, of die weggelopen zou zijn! En Luxemburg! Rosa Luxemburg!

Een vrouw, jongens, zooals er haast nooit een leeft. Met hersenen, zoo scherp denkend. dat zij allem in het denken versloeg. Een vrouw zoo wilskrachtig als weinigen. Maar tevens met een hart, jongens, — — geem klein hazenhartje; zooals de meesten van ons hebben, — — een hart, zoo warm, zoo liefderijk, zoo goedals slechts de besten, die voor een ideaal strijden. Zij had een actief aand- in de Poolsche, de Russische, de Deutsche revolutionaire bewegingen. Zij versloeg hen die beweerden dat je het so- cialisme bij stukken en beetjes zou kunnen be- reiken. Zij was een van de eersten die bij de Russische revolutie van 1905 de nieuwe vormen zag, waarin de proletarische revoluties zich zouden voltrekken (massa-aktie, sowjets). Zij breidde onze wetenschap, de socialistische maat- schappij-leer, uit. Zij ook streed vooraan in 1918 bij de revolutionnaire massa's. En ook zij werd vermoord — — toen ze „wou wegllopen”, door het sociaal-democratisch bewind.

Naar deze twee helden zien wij op.

Liebknicht, de voorganger van het prole- tariaat, de voorvechter voor een zelfstandige jeugdbeweging, de heldin, — Luxemburg, de strijdster in theorie en praktijk; zoo scherp als staal, en toch met een hart, als slechts de besten hebben.

En hadden ze geen gelijk? Had de proleta- rische revolutie niet doorgezet moeten worden? De sociaal-democratie had te bloed en te vuurde zaakjes voor de Deutsche bourgeoisie opgeknapt; nou, en toen kwam die natuurlijk zelf weer de baas spelen.

Ontzaglijke ellende voor het Deutsche prole- tariaat bestaat nu, — en de knie van de bour- geoisie . . . rust nog op de borst van den arbei- der. Hij lijdt nog steeds voor eenander.

De ellende, de warboel, de baaiert in de wereld nu de proletarische revolutie niet heeft doorgezet, toont wel dat 't kapitalisme maat- schappij-maschine niet meer op de oude wijze in gang kan brengen. Ons vooruitzicht is een toestand van barbarisme.

En slechts één uitweg is er! Dat is de proletarische revolutie. Het proletariaat zal den weg, door Lieb-

knecht en Luxemburg gewezen moeten volgen.

We zullen niet sterven als dieven in een hok, die men laat uithongeren. We laten ons niet langzaam doodmartelen.

Neen, dan nemen we de wapens, we zullen de proletarische dictatuur instellen om de maat- schappij te regelen, te ordenen.

We zullen de kans belopen door de zich verzettende bourgeoisie en haar helper en bloed- hond vermoord, of zelfs . . . „op de vlucht” . . . geslacht te worden, (zooals Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg) — — maar strijden voor onze eigen, betere, geordende, communistische maat- schappij zullen we.

Eenheid.

Elke arbeidersorganisatie, van jongeren of van ouderen, beweert de eenheid der arbeiders- klasse te willen. Het komt er echter in de eerste plaats op aan, waarvoor men de eenheid wil.

Vroeger toen het Kapitalisme in opkom- was, verkregen de arbeiders door een éénsgezin- doptreden de groote sociale hervormingen; toen kwamen de vakvereenigingen en de parlemen- taire partijen en met hen „de leiders”.

Toen had de eenheid dus ten doel: het ver- krijgen van verbeteringen, door opvolging van de parolen der leiders.

Thans echter stort het Kapitalisme in elkaar. Elk belangrijk feit wijst er op, dat het heeft uit- geleefd. Alle verbeteringen worden door de machthebbers teruggeden. De openlijke dic- tatuur wordt over het proletariaat ingesteld, alle sociale hervormingen teruggeden om daar- voor het leven van de Kapitalisten als klasse te verlengen.

Er is dus thans geen sprake meer van strijd om verbeteringen. Eenheid op dien grondslag is uitgesloten.

Het doel van het proletariaat moet thans zijn de *directe omverwerping van het Kapitalisme, de opbouw van het Kommunistisch productie systeem!*

Jongeren!

Deze krant wordt door en voor proletariërs geschreven. —

Begrijp je echter sommige dingen niet, schrijf ons dit dan en wij zullen trachten het je uit te leggen. —

Ben je het met ons niet eens, schrijf dan een stukje daarover en wij zullen het plaatsen. —

Laat de laksheid niet zegevieren en doe het direct. —

Dit doel eischt van allen zelf denken, zelf handelen.

Het heeft niet tot grondslag, praten van de leiders in parlement of met de patroon, maar het eischt **directe openlijke strijd**, het eischt: de overname der bedrijven, het in bezit nemen der openbare gebouwen, banken enz., het uitelkaarslaan van het parlement, het instellen van het raden- of sowjetsysteem, het uitoefenen der proletarische dictatuur, de verdeeling der productie op Kommunistischen grondslag, woningdistributie, gewapende verdediging, enz.

Dit doel, en geen ander, eischt de eenheid van de bewuste massa van het proletariaat.

De leiders van de vakverenigingen en de parlementaire partijen zijn daar bang voor. Zij willen elk op hun beurt de arbeiders aan zich onderwerpen houden. Zij willen geen Kommunisme, vreezen de eenheid der arbeiders. Daarom doen ze juist of ze die eenheid wel willen, en probeeren door een zoogenaamd „Eenhedsfront“ waarbij de leiders elkaar de hand zullen reiken, de arbeiders om den tuin te leiden.

Zij staan dus het eerst een ook het laatste eenheid in den weg. Weg dus met hen!

Eindelijk, eindelijk is de tijd voor het proletariaat zelf gekomen. Zelf moet het optreden, zelf moet het handelen. Niet meer ondergeschikt aan de oude leiders, wraaknemend op hen die het zoo lang reeds bedrogen. Wraaknemend op de Bourgeoisie die het zoolang geknecht, getrapt, vermoord heeft.

Jongeren gaat gij de ouderen voor!

Swart gij op deze „eenig“ revolutionaire“ grondslag, de handen in elkaar. Trapt de vakbonden die je verdeelen, die je afhouden van de vrijheid, kapot. Vormt in de bedrijven zelf, je eigen Kommunistische bedrijfsorganisaties. Samen met de ouderen van één bedrijf,

alle bedrijven één land, alle landen, de geheele arbeiderswereld, verenigt in: **De Algemeene Arbeidersbond**.

Enheid met één doel: „t Kommunistische“.

De Komm. Arbeiders Partij in Nederland.

Zoals bekend, is indertijd met de oprichting der K.A.P.N. haast gemaakt, teneinde de Deutsche zusterpartij, die juist uit de Derde Internationale geworpen was, daardoor te eerder een moreelen steun in haren strijd onder nieuwe omstandigheden te verstrekken. —

Wel traden hierdoor tot de nieuwe K.A.P.N. vrij veel elementen toe, die nog niet volkomen klaar waren, d. w. z. elementen, die onze nieuwe denkeelden deelden, die echter nog niet inzagen, tot welke politieke consequenties, tot welke praktische strijdwijze, tot welke taktiek buiten, maar vooral ook in de partij, die denkeelden moesten leiden. — In den praktischen strijd zouden deze leden, gesteund door de anderen, wel groeien tot goede K.A.P.-ers, zoo dacht men. Men kon toen nog niet voorzien, de ernstige gevolgen, die dit toetreden van niet volkomen heldere elementen, zou hebben, gevolgen, die door de praktijk destde duidelijker gebleken zijn. —

Toen in Duitschland de geschillen inzake de praktische toepassing der Komm. Arb.-taktiek tot een scheuring leidden, lieten verscheidene functionarissen der K.A.P.N. zich meeslepen door die deutsche groep, die onmiddellijk na de splitsing, de K.A.-Partijen bijeenriep, om een Komm. Arb.-Internationale te vormen. Zonder verdere motieven werd de andere groep als **reformistisch** aangeduid. — Er werd zelfs den leden niet voorgedragen, dat natuurlijk fouten moesten zijn voorgekomen, in verband met het feit, dat voor het eerst onze principes — nieuw en moeilijk — den Duitschen Partijgenooten als richtsnoer hadden gediend in den dagelikschen, niet direct-revolutionairen strijd. Alsof niet elke strijdwijze, die naar geheel nieuwe gronddenkeelden geregeld is, bij de eerste toepassingen in de praktijk tot fouten leidt! Van deze overwegingen niets. Eén groep, was goed, de andere deugde niet! Wat was nu het gevolg van de zooveen genoemde zwakte der K.A.P.? Dat vele leden de meening van hun functionarissen voetsstoots, zonder Eigen meeningsbepaling, overnamen. En zelfs: wat ook een zwakte was: dat vele leden, blij met de nieuwe internationale, desnoods nog wel wat fouten op den koop toe wilden nemen, als men hun slechts hun Internationale liet.

Langzamerhand kwamen echter enkele leden ertoe, de geschillen ernstig te bestudeeren. Hun conclusie was, dat de Leiding, die de Partij een meening opdwong, geen gelijk had.

Deze oppositionele meening kon zich echter in de partij moeilijk baanbreken, daar het aangesloten zijn van de partij bij de K.A.I. uitgelegd werd als een keus voor de Essensche richting. Het inzicht echter groeide. Twee redactie-leden verdedigden de z. g. opportunistische richting in het partij-orgaan.

Daar deze echter als reformistisch werden aangeduid, leidde dit ertoe, dat de op het volgen congres gekozen redactie en P.B. uit leden bestond, die volkomen achter de Essener richting stonden.

Intusschen echter, kwamen meer K.A.P.-ers tot oppositie tegen de z. g. Essensche taktiek. Vooral in Afd. Amsterdam was dit sterk. De afdeling was van meening, dat de Nederlandsche verhoudingen niet toestonden, dat de partij een „Abklatsch“ (aftreksel) werd van Essen, echter ook niet van Berlijn (de andere richting).

Dit moest ertoe leiden, dat de nieuwe functionarissen, die de partij voor de Essensche richting wilden bewaren, langzamerhand meer en meer de oppositie gingen bestrijden op de wijze, van de oude leiders. De oorzaken daarvan zijn niet, dat deze menschen van de oude soort zijn, maar de taktiek, die zij voorstonden, moest deze fatale gevolgen voor hen en voor de partij na zich slepen. (Het begin was niet zoo, dat de schurk Wijnkoop — om een voorbeeld te noemen — de slechts taktiek maakte, maar zoo, dat zijn taktiek, den revolutionair Wijnkoop, tot een contra-revolutionair maakte). —

De Redactie besloot geen Berlijnsche artikelen op te nemen. — Het P. B. liet wel een buitenlandschen vertegenwoordiger van de Esseners op het Congres toe, doch geen van de Berlijners. Op voorstel van het P. B. werd een z. g. eenheidsresolutie aangenomen, die echter tegen Berlijn gericht was en zich uitsprak voor Essen. Verdachtmakingen tegen trouwe K.A.P.-ers, dat zij de partij op den weg van den hervormingsstrijd wilden voeren, dat afd. Amsterdam een lid, dat wegens onderkruipend geroijeerd was, wederom in de afdeling wilde halen, omdat hij Berlijner was, werden rondgestrooid.

Er kwam een geschil tusschen de Administratieve vereeniging van Deutsche kolen en Fransche tie en de Redactie. Afd. Amsterdam wilde toetsen zou Frankrijk een geducht overwicht geven op Engeland's metaalnijverheid.

De Esseners echter, bang voor den invloed In officieele kringen in Duitschland is het de Amsterdam op zoo'n congres kon krijgen, perlijk uitgesproken, dat de Deutsche groot-besloten toen zelf direct een congres te beleggen industrie wel genegen was eene overeenkomst te gaan. Maar zij kon slechts 40 % als haar deel krijgen! Met een zoo'n gering deel waren baronnen der groot-industrie niet tevreden. De Duitsch-Fransche IJzeren Koentrust was er al geweest, indien de Franschen niet het onderste uit de kan hadden verlangd. Ze komt thans toch, zij het langs andere weg. De Industrie in Duitschland voert thans tegen de bezetting een economischen oorlog door middel van de arbeiders.

Hierin ligt voor de Communisten het zwaartepunt! De arbeiders, evenals in 1914, strijden voor hunne meesters!

Zonder het militaire gevaar, dat het gebruik van troepen door Frankrijk in Duitschland medebrengt, te onderschatten, is dit gevaar o. i. niet, thans op dit oogenblik niet, het grootste. Aan beide zijden van den Rijn is het gros der arbeiders nog volkomen onbewust van zijn taak en roeping als klasse. Hierin steekt het gevaar. Al het andere is daarvan een gevolg.

De twee Kommunistische arbeiderspartijen, Essen en Berlijn, roeien in tegen de massale verheffing van het directe en uiterste eenheidsfront van het proletariaat en bourgeoisie.

De bezetting van het Roergebied

Sinds een aantal weken is het meest industrieele gebied van Duitschland militair bezet door fransche troepen. De leider van de Fransche politiek Poincaré, die voornamelijk op de moderne vakbonden, het indirect van de derde ware“, d. i. ijzer en metaalindustrie van Frankrijk internationale, de arbeiders-regeering van Brandsteunt, heeft het plan om Rijnland-Westfalen te bezetten, juist door middel van zulk een soort bezetting, doorgevoerd.

De fransche schatkist is berooid. De schadegeering, die steeds meer onmogelijk wordt door looosstelling, waarmede men de tekorten en de staatsbegroting zou dekken, bleef verre beneden de schatting; het milliarden-tekort bleef.

De fransche boer, de burgerman en niet minder de arbeiders zouden moeten worden aangesproken voor het tekort door middel van belastingverhooging.

Belastingverhooging is steeds een teer punt in Frankrijk. Indien men in het oog houdt, dat sinds einde 1918 de leus: „De Mof moet bezal talen“ is aangeheven, begrijpt men waar de schoen wringt als het nationale blok, de parlementaire coalitie, de meerderheid in de fransche Kamer, Poincaré volgt.

De parlementaire spektakelisten, de bedragers van beroep, zien wel terdege in, dat er van hunne zetels niet vele overeind zullen blijven als zij voor een scherpe verhooging van belasting zullen stemmen. Wat de „Mof“ niet wil of kan betalen, moet thans per deurwaarder worden geëxecuteerd.

Italië en België zijn ook van de partij. Uit een geldelijk oogpunt is Frankrijk in een min gunstige positie door de waardevermindering van den franc, eene vermindering die sterk vermindert band houdt met de daling van de mark.

De crisis, waarin het Kapitaal zich bewindt, grijpt in Frankrijk geducht om zich heen.

De positie van Frankrijk als Imperialistische mogendheid is in den wereldoorlog geducht versterkt. Frankrijk heeft door de aanhechting van den Elsas en Lotharingen omvangrijke ertsgebieden in handen gekregen. Voor het stoken de hoogovens heeft deze industrie veel ookes noodig.

De strijd zelve zal ons helpen die te brengen.

Niet de leiders-organisaties van het I.V.V. of derde Internationale evenmin de anarchisten van diverse richtingen zullen het proletariaat het bewustzijn brengen van zijn taak.

De K.A.P. moet en zal daarin voorgaan, het proletariaat op eigen beenen te stellen. Zoolang het niet zoover is, is er van een verhelderden strijd voor het proletariaat geen sprake.

In het volle bewustzijn van dit weten zal de K.A.P. van beide richtingen toch een open oog moeten hebben voor alle eventualiteiten.

De zwakte van de K.A.P. partijen bergt ook gevaren in zich. Wanneer een strijd uitbreekt, ook thans, nu alles zoo vertroebeld is in Duitschland, moet zij zich kunnen vasthaken aan een concreet punt om in te grijpen.

Eén schrede voorwaarts beteekend meer dan tien programma's of 2 dozijn thesen.

Rebellen.

Wij nemen het onderstaande over uit de „Kampfruf“, orgaan van de Berlijnsche Revolutionnaire Bedrijfs-Organisatie. Het toont ons wat ons tijdens de strijd te wachten staat, en tevens, hoe onze kameraden de klassejustitie te woord weten te staan.

Vier jonge kameraden Saul, Kahlow, Groesinsky en Haberland, die ter ondersteuning van de vrouwen en kinderen der door de klassejustitie in de kerker, opgesloten en der illegaal levende revolutionairen aan de bourgeoisie het noodige geld wilden ontnemen, maar daarbij in de handen van de politie vielen, stonden den 13. Januarij terecht voor de Rechtbank in Dusseldorf. Door een preventieve hechtenis van meer dan 11 maanden en door allerlei kwellingen had men geprobeerd ze murw te maken. —

Eensgezind kwamen ze echter voor hunne daden uit. Op de vraag van den rechter, of zij berouw hadden over hun daad, klonk vier maal een scherp: „neen“. Kameraad Saul verklaarde, de reeds afgelegde bekentenissen te bevestigen, wees er echter nog eens uitdrukkelijk op, dat hij ook thans nog de daad volkomen dekt; deze toch was noodzakelijk en daarom betreurt hij haar niet. De andere kameraden bevestigden en onderstreepten de verklaringen van kameraad Saul, en merkten op, dat de daad hun revolutionaire plicht was, zoodat zij er geen spijt van kunnen hebben. Kameraad Haberland wees de oorzaak van hun handeling aan en stelde de verrotte, bedorven en verpeste, op privaat-bezit opgebouwde maatschappij verantwoordelijk. De rechter betwijfelt het vermogen van onzen kameraad om hierover te oordeelen, omdat deze nog te jong is. — Daarom antwoordde Haberland: „Juist omdat wij, nog zoo jong, reeds het vuil, de

verrotting, de corruptie, bemerken, die ons overal besmetten, zijn wij daartoe in staat. Tijdens den oorlog waren wij op ons zeventiende jaar al rijp genoeg om te slachten, moesten wij moorden plegen, net zoals wij in onze beste, jongste ontwikkelingsjaren reeds rijp, waren voor de kapitalistische loonslavernij.“ Het wezen van de huidige justitie, haar beteekenis, het in wezen verschillende van burgerlijke en proletarische moraal, de strijdwil, en de onbevreesdheid voor de machtsmiddelen van den Staat werden door kameraad Saul in het licht gesteld, terwijl hij de bourgeoisie toeriep: „Uw moraal is niet onze moraal, Uw eer is niet onze eer, wij zijn trotsch op onze proletarische eer. Als wij één jaar voor de belangen van een paar parasieten gestreden en gebloed hebben, zullen wij ook thans nog voor onze zaak, voor de proletarische wereld-revolutie, weten te strijden. Veroordeelt ons. Wij zullen verder strijden. Doet wat Uw ambt U oplegt! Doe U werk, knechten van de klasse-justitie!“ De officier van justitie, die meende zeer hooge straffen te moeten eischen, die, naar hij dacht, voor de toekomst afschrikkend moeten werken, moet nu van kameraad Haberland hooren: „Als U gelooft ons door hooge straffen „op te voeden“, vergist U zich deerlijk. Als ik vroeger nog aarzelde, weifelend, niet zeker was, heeft de opsluiting van 11 maanden mij tot een onwrikbaar klassestrijder gemaakt. Gij als dienaar van de heersche, over duizende miljoenen proletariërslijken haar voordeel zoekende kapitalisten-klasse hebt geen recht over ons te oordeelen. Alleen de arbeiders-klasse kan over onze handelingen een oordeel vellen.“ Het vonnis: 2 jaar en 1 maand tuchthuis voor kameraad Saul, 1 jaar en 9 maanden gevangenisstraf voor de andere vrienden, wordt met opgeheven hoofd in ontvangst genomen. De agenten, die vrij talrijk ter bewaking aanwezig waren, kregen ook wat te doen; ze konden een paar met de beklagden sympathiseerende toehoorders er uit smijten.

Wij roepen onze vrienden in den kerker toe: „Julie daden waren die van revolutionairen: — rebelleengeest! Wij zullen van jullie leeren, onze kracht er uit putten, doorstrijden!“

De beklagden van heden zullen morgen beschuldigers zijn.

De internationale toestand.

Een communistisch arbeider leeft niet alleen mee met wat er gebeurt in zijn bedrijf, in zij stad, in zijn land, maar heeft in het besef hoe de proletarische bevrijdingsstrijd internationaal moet zijn, ook en vooral belangstelling voor hetgeen in andere landen gebeurt. „Vaderlandsloos“ was het verwijt, dat den revolutionairen socialist altijd naar het hoofd geslingerd werd; een betiteling, die wij echter op prijs stellen. Wij laten daarom weer eens enkele landen, heel in het kort, de revue passeeren.

Over Duitschland spreken wij niet. Daar is het belangrijkste op het moment, de bezetting van het Ruhrgebied. Elders in dit blad wordt daarover geschreven. Daar zal de zwendel van de Deutsche C.P. (Vereenigde Kommunistische Partij) wel aan de kaak gesteld worden, die de arbeiders oproept tot een z. g. arbeidersregering, hetgeen allerminst is een proletarische in raden georganiseerde dictatuur, zoals wij die als overgangsstadium naar de Communistische samenleving noodzakelijk zien. In Duitschland

Bestaanszekerheid van „DE BAANBREKER“

Het is ons gelukt, thans de geregelde uitgave van „DE BAANBREKER“ te verzekeren. —

GELDELYKE STEUN blijft echter in ieder geval nog noodzakelijk!

De Administratie.

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugd

Redactie- en Administratie-adres
VROLIKSTRAAT 229² — AMSTERDAM

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent

De Wereldrevolutie nadert. Wij weten het.

Velen hebben, nu de Wereldrevolutie zich niet direct doorzet, het „geloof in het Proletariaat“ betwist.

Toen de vlammen der Strijd hoog uitsloegen, waren zij medestrijders. Thans nu de Strijd minder hevig, en de Wereldrevolutie niet urgent te zijn, jammeren zijover „het geloof“ en — — — doen niets.

Maar wij die geen idealisten van de kouwe mond zijn, wij „geloofden“ niet alleen, maar de eerste plaats wisten wij en weten wij nog.

Wij weten: dat de crisis van het Kapitalistische stelsel steeds scherper wordt, dat de arbeidersklasse geen enkele bestaanszekerheid meer heeft.

En daarom „gelooven“ wij niet alleen aan het Proletariaat en de Revolutie, maar weten dat het Proletariaat bij elke Strijd die uitbreekt door de

oude reactionnaire organisaties, de vakverenigingen en de parlementaire partijen, veraden wordt en dat het leert vormen de Nieuwe Revolutionaire Organen: de Kommunistische

Arbeiders Organisaties (K.A.P. en K.A.J.) en de Kommunistische Bedrijfsorganisaties.

En daar wij weten dat het Kapitalisme niet maar zoo vanzelf afsterft en nog enorm Machtig is, zeggen wij deze nieuwe Machtsvorming van het Proletariaat, deze is de Grondslag voor de Wereldrevolutie.

Reeds is een begin gemaakt met de deze Organisatie. Internationaal ontstaan K.A.organisaties en A.B.B.'s (Algemeene Arbeidersbond, de samenvatting der bedrijfsorganen.)

De Wereldrevolutie, de Revolutie niet in een, maar in alle landen, nadert met snelle schreden.

Wij weten het, en gij jongeren, Klassegenooten, moet het ook weten en tesamen met ons haar komst helpen verhaasten.

Op voor de Wereldrevolutie.
Op voor het Kommunisme.

De Kommunistische Arbeiders Jongeren.
(K.A.J.)

De verkiezingen. S. D. A. P. en C. P.

Reclame.

Je hebt ongetwijfeld, lezer, dat reclameboekje thuisgekregen. Neen, niet van kindermeel niet van stofzuigers, niet van margarine, niet van de waschrichting — maar toch wel net zoiets.

Je weet wat de bedoeling is van reclame: door grootspraak, door verbluffende vergelijkingen, door schromelijke overdrijving, door de gekste sprongen van je fantasie probeer je de menschen te overtuigen van de groote waarde van het artikel wat je aanprijst — doet er niet toe of het waar is of niet — daarvoor ben je koopman.

Dat gebeurde in dat reclameboekje dat je thuis kreeg ook. Ja ja, de politiek is tegenwoordig al net zoo fraai als de handel: met allerlei reclamepraktijken tracht je de menschen naar bouw onderneming toe te halen, in de hoop dat je niet nadenken, en op je woord gelooven. Maar wat niet netjes is in de handel, wordt tot vuns gedrog in de politiek.

Dat reclameboekje dat je thuis gekregen hebt

een proletarier niet?) maar dan mag — ie der zeker geen stelletje kinders op na houden; —

in Amsterdam, waar nog schrijnende woningnood heerscht, ondanks Wibauts belofte in 1918 dat de woningnood in 5 jaar voorbij zou zijn; in Amsterdam, waar zooals overal en altijd het proletariaat nog in rothokken huist;

in Amsterdam is zoo een plaatje een beleediging, een hoon, een ploertenstreek tegenover het proletariaat, en wie het bedenken zijn bedriegers die den proletarier bedonderen.

Ik hoop dat je dat voelt, kameraad. En jij ook, A.J.C. er.

Hervormingsbeloften.

Ze weten het, de leiders van de zingsverenigingen die op de arbeiders dat de arbeiders bedriegen door hun verbeteringen te beloven.

Eenlijk is de zogenaamde Com. daarin nog gemeener als de S.D.A.P. kan toch al heel aardig zooals wij gewoont hebben want de C.P. doet net of ze revolutionair is en zegt: wij gebruiken het parlement als spreektribune om juist te vertellen dat er geen verbeteringen te verkrijgen zijn. Daardoor krijgt Wijnkoop ook en vooral de stemmen van vele revolutionairen.

Wat zegt gij, lezer dan wel van het navolgende uit een manifest?: „De Provinciale Staten hebben geen geringe betekenis. Zij beslissen over de arbeidsvoorwaarden van het personeel dat in dienst is der Provincie. De gedeputeerde staten vernietigen niet zelden goede besluiten voor de Stadsbevolking.“

Denkt ge dat we ons vergissen en dit een van de manifesten van de S.D.A.P. moet zijn, waartegen de C.P. immers ook ten strijde trekt? Neen, kameraad, erboven staat: Federatie Noord-Holland en Utrecht C.P. en daarnaast... de Sovjetster. Ter verduidelijking van de bedoeling staat er heel duidelijk: Kiest Ceton.

Moordenaars, Moordenaars zijn de leiders van S.D.A.P. en C.P. Sluipmoordenaars van de Geest van het Proletariaat!

De Belgische Spoorwegstaking.

Op dit moment is de Belgische Spoorwegstaking door de leiders opgeheven. Er zijn nog geen berichten of de arbeiders aan dit bevel om weer aan den arbeid te gaan zullen gehoor geven. Bij massabewegingen als deze kunnen de leiders de actie niet maar steeds willekeurig bepalen. Vaak willen de leiders een dergelijke strijd niet, doch breekt deze spontaan, onweestaanbaar uit; eenmaal begonnen willen dikwijls de leiders spoedig een einde aan de strijd maken,

verwachten nu wellicht velen hulp van het steeds meer verburgerlijkende, nog steeds heetende „Sovjet“-Rusland. Maar overheerschend is toch nog wel het wantrouwen tegenover de Russen en in Duitsland wordt veel meer verwacht van de tweespalt tusschen de vroegere Geallieerden. Speciaal wordt dan gelonkt naar Engeland. De Russische diplomatie is trouwens even konkelend en dus even duister als iedere burgerlijke. Heel anders dan indertijd het openlijk optreden voor de geheele wereld bij het sluiten van den vrede van Brest-Litowsk met Duitsland. Aan den eenen kant ziet men een aansluiting der Russen bij Duitsland (het verdrag van Rapallo, dat indertijd tusschen beide landen gesloten werd; massademonstraties in Rusland tegen de bezetting van het Ruhrgebied), aan den anderen kant met Frankrijk. (n. l. in de Turksche kwestie, waarover straks nog iets. Geregeld komen nog de berichten uit Rusland, wijzend op eene voortdurende verburgerlijking. Het erfrecht werd hersteld; de arbeidsplicht opgeheven; particuliere Naamloze Vennootschappen, de typisch kapitalistische bedrijfsvorm, waar de eigenaars der productiemiddelen, de geldschietters maar rustig thuis hun coupons knippen en zoo de winst opstrijken, worden opgericht; banken — noodzakelijk behorend bij kapitalistische productie — mogen zich vestigen. Dit zijn nog maar enkele voorbeelden. De werkloosheid neemt toe in Rusland. Hoe de Russische regeerders, de feitelijke leiders van de 3e Internationale, nu, om rustig te kunnen opbouwen in Rusland, ook iedere onrust in West-Europa willen vermijden en contra-revolutionnaire worden daardoor, is al meen aangetoond in dit blad.

De Russen, die de Turken hielpen in hun strijd tegen de Grieken (de landlooper der geallieerden) om weer op te dringen naar Europa, waaruit zij in den wereldoorlog verdreven waren, werden bij de vredesonderhandelingen te Lausanne, door de Turken, die zich nu sterk genoeg voelen om dat zaakje alleen op te knappen, leelijk in den steek gelaten. De Turken, profiteerend ook van de Engelsch-Fransche tegenstelling, vormen nu weer een ernstige bedreiging, speciaal voor de Engelsche wereldmacht. En zij dreigen vooral groote Engelsche petroleumbelangen (de strijd gaat ondermeer om het rijke petroleumgebied van Moesl) aan te tasten. Dat bewegingen als die Turksche, een werkelijk proletarische bewustwording beteekenen, zooals C. P.'ers nog wel eens beweren, is natuurlijk onzin.

In Italië — dat Tsjitserin, de Russische volkscommissaris tegenover den Italiaanschen koning zulk een heerlijk vrij land noemde, heerschen nu de fascisten. De macht van het parlement is daar nu openlijk niets meer. Wat eraan gedeeltelijke solalisatie was, wordt ongedaan gemaakt en dergelijke ondernemingen aan particulieren in exploitatie gegeven. Toch een duidelijk bankroet der S. D. A. P.sche denkbeelden, nietwaar? Het fascisme speelt ook in andere landen, Duitschland, Hongarije, Polen, een rol.

Engeland tenslotte, heeft vele moeilijkheden. Behalve de Turksche kwestie is daar nog steeds de Iersche. Felle rebellen als de Valera en anderen laten zich niet afschepen met een zogenaamde Vrijstaat. Proletarisch is die Iersche beweging echter evenmin als de Turksche. Verder is in Engeland, in tegenstelling met Amerika waar een groote opbloei plaats heeft, een reusachtig aantal werklozen, groote getalen komen uit alle deelen naar Londen om te demonstreeën (de honger-marcheers). De dictatuur der bourgeoisie uit zich ook in Engeland tegen hen

met gummistok en revolver. Engeland moet nu bovendien zijne schulden aan Amerika gaan afbetalen, terwijl hetzelfde van zijne schuldenaren, Frankrijk, België, enz., evenmin als van Duitschland iets of slechts een beroerd klein beetje ziet.

Samenvattend deze conclusie: in Europa zijn de moeilijkheden voor de bourgeoisie reusachtig; voor het proletariaat neemt de ellende met den dag toe; groote massa's worden eenvoudig uitgestooten om te verhonger (Oostenrijk b. v.); in Amerika echter een krachtige economische opbloei — en daarom weinig werkloosheid, verhoging van loonen, enz. — waarvan echter niet te zeggen valt hoe lang die duren zal.

Jeugd-vakverenigingen.

Er zijn jonge proletariërs, die zich warm maken voor de Jeugd-Vakvereniging, omdat zij meenen daar zelfstandig te kunnen strijden.

Zij hebben ongelijk, want de jeugdvakvereniging maakt hen, evenmin als de gewone Vakbond, tot zelfstandige strijders. Er is geen wezenlijk onderscheid tusschen beide.

De strijdwijze van beiden, die thans neerkomt op onderhandelingen met den patroon om verslechteringen af te weren, eischt geen zelfstandig denkende en handelende arbeiders. Integendeel, zij eischt een aan de leiders onderworpen groep, die stipt uitvoert wat zij, de leiders, willen.

En de leiders van de jeugd-vakverenigingen doen thans niets anders, dan elken zelfstandigen strijd van de jongeren saboteeren. — Zij moeten dit wel, want een jongensstaking heeft dikwijls tot gevolg, stopzetting van het gansche bedrijf en dit op haar beurt: verzwakking der vakverenigingskassen.

En... daardoor komt hun baantje in gevaar!

Wilt Gij eenige voorbeelden van deze sabotage?

Ob 25 October legden 35 jongeren aan de Nederl. Scheepsbouw over het Y spontaan het werk neer. Rosseau van de syndicalistische Jeugd-Vakveren nam de „leiding“ op zich. En wat deed hij? Probeerde hij de anderen tot solidariteit aan te sporen, deed hij pogingen andere jongeren er in te betrekken? Rosseau deed heel iets anders! Hij liet de jongens staken tot 7 November, confereerde toen met de Moderne-, Christelijke-, Katholieke- en Neutrale Vakverenigingsleiders en nam toen het besluit, dat... het werk hervat moest worden.

Op 30 October staakten de jonge ijzerwerkers bij Fa. Symonsbergen, scheepswerf. Rosseau kwam met den patroon overeen, dat de jongens (nadat zij 20 dagen gestaakt hadden) weer aan het werk moesten tegen 5% loonsverlaging. De jongens weigerden echter daarop in te gaan.

Toen Rosseau bemerkte, dat hij het voor het moment verloren had, liet hij hen aan hun lot over. Tenslotte wonnen hij en de patroon het toch, want op 6 December moesten de jongens, die alleen stonden, de fabriek in met 5% loonsverlaging.

De houding van Rosseau was bevorderlijk voor den zelfstandigen strijd, vindt je ook niet, kameraad?

De nageljongensstaking bij de „Conrad“, waarover wij vroeger reeds schreven (zie Nr. 1

en 3 onzer krant), werd eveneens onder „leiding“ van Rosseau, een nederlaag voor de jongen.

Wij wilden een algemeene nageljongensstaking ontketenen met een principieel anti-kapitalistisch karakter (Direct na het uitbreken der staking werd er een speciale vergadering belegd ons advies aan te hooren). De jongens begrepen waar het om ging en troffen direct de voorbereidingen voor eene Openbare Vergadering in Amsterdam voor nageljongens. De invloed van de Vakvereniging was echter zoo groot, dat zij niet doorzetten. Ondertusschen kwam Rosseau, die gewaarschuwd was, en adviseerde direct aan het werk op den door den patroon gestelde voorwaarde. Om dit verraderlijke optreden te versluieren, heeft dit heerschap de brutaliteit om in „De Jeugdige Werker“ van September, ons te beschuldigen die staking te hebben doen verloren gaan en ons te vragen waar de centen van de steunlijsten gebleven zijn! Rosseau weet echter zeer goed, dat er steunlijsten gemaakt waren voor de Openbare Vergadering van f 0.75 die er op geteekend was (door de tegenwoordiger der Jeugdgroep o. a. f 0.25) later door de jongens werden verdeeld.

Zijn deze voorbeelden voldoende, jonge kameraden, om je te doen zien hoe je geest en strijd wil gewurgd worden, ook door de jeugdvakvereniging?

Welnu, maakt dan eindelijk je eigen strijdwijze. Vecht met ons mede tegen al wat Vakvereniging is, voor de zelfbewustzijns-ontwikkeling van het jeugdproletariaat!

Het werkloozenvraagstuk.

De K.A.J. groep behandelt, na het verschijnen van een nieuwe krant, direct alle artikelen.

Zij besloot eenige kritiek die zij had op het artikel in No. 5 over de W.A.C.'s in haar krant te publiceren.

Het komt hierop neer: De schrijver toonde eerst aan, dat volloon voor de arbeiders niet meer te bereiken is en de werklozen dien eisch dus niet meer stellen kunnen, maar slechts een doel konden hebben: de dictatuur van het proletariaat. — Schrijver echter, begaat aan het eind van zijn artikel de fout om, met het doel de contra-revolutionaire gevolgen te kunnen laten zien, te veronderstellen (hij zegt: „nemen we aan“) dat de staatskas wel in staat zou zijn de werklozen vol loon te geven. — Dit nu kan verwarrend werken, daar de schrijver eerst duidelijk aantoonde, dat dit onmogelijk is.

Overigens is de K.A.J. groep het met het artikel volkomen eens.

BROCHURE'S.

Alle brochure's die door de K. A. P. zijn uit gegeven en de andere die betrekking hebben op onze tactiek worden na ontvangst van post wissel door de administratie direct toegezonden.

„De algemeene Arbeidersbond“ kost plus porto 22 cent.

„Organisatie voor den klassestrijd“ 15 cent.